

orden. Det vil jeg ikke, og jeg vil det ikke af den Grund, som jeg nævnedes i Indledningen til mit Foredrag. Jeg vil ikke paa Sagens nuværende Trin udsætte den for en mindre blid Behandling, end den maasse kunde faae, naar den forelaa tilbørlig forberedt og var fremkommen fra kompetent Side; thi den høitærede Minister har fuldkommen Ret i, at jeg i denne Sal bethder Intet; jeg bethder i alt Fald kun En. Den isolerede Stilling, jeg indtager, bevirker, at jeg maa optræde i den bestedne Spørgsmaalsform. Havde jeg indtaget den samme Stilling, som nogle ærede andre Kolleger gjør, var jeg kommen med et Lovforslag om Frilager. Den høitærede Finantsministers Lovforslag kjende vi, og det tilfredsstillende i alt Fald mig; men jeg fandt, at den Stilling, jeg indtager her i Thinget som enlig Mand, ikke berettigede mig til at fremsætte et Lovforslag om en saa vigtig Sag. Jeg har derfor holdt mig tilbage og opfordret Ministeriet til at fremkomme med Forslaget. Det er forøvrigt ikke Frilageragen, der har den overveiende Interesse i dette Dieblit. Det, som interesserer vor Handelsstand og hele Folket, er Spørgsmaalet om at bevare vor Mellemhandel og Spørgsmaalet om at bevare for vor Handel det Omraade, som den nu har, og navnlig Spørgsmaalet om, hvorledes man bør indrette sig, for at Kjøbenhavn kan beholde den Kundekreds, som den kjøbenhavnske Handelsstand nu har, saa at ikke den skal blive berøbet os ved de Anlæg, som gjøres fra tydsk Side. Det er det, det kommer an paa i dette Dieblit, og det forekommer mig, at Sagen er altsor vigtig til, at den skal strande paa Stikettehensyn. Den høitærede Minister sagde: Jeg vil ikke komme med Forslag til dette Thing, om hvilket jeg ikke i Forveien har en vis, jeg vil ikke sige Sikkerhed, men dog Formodning om, at det vil blive modtaget med Velwillie her og blive underkastet en alvorlig Drøftelse. Saaledes opfattede jeg den høitærede Minister første Gang og sidste Gang; der var ikke nogen Misforstaaelse til Stede fra min Side. Det er den Maade, den høitærede Minister forlanger at sikkes paa. Han siger: Jeg vil ikke komme her ind i Thinget og forelægge et Lovforslag om en stor Sag og risikere, at jeg bogstavelig talt faar det tilbage i Hovedet igjen. Men jeg gjentager, at Tingen er for stor og betydningssfuld for Land og Hovedstad til, at den bør strande paa et Stikettehensyn. Det er maasse særegent for dette Ministerium, at det tager flere formelle Hensyn, end ret og rigtigt er. Naar, det kan man ikke sige Noget til, men det er haardt, at en Sag, som

er en Livsbetingelse for Landets Fremgang og Udvikling, skal lide under, at der er et Misforhold tilstede mellem Regjeringen og det Thing, som en af mine Kolleger har kaldt det vigtigste af Thingene. Det er haardt, naar dette skal være Tilfældet. Det er et Forhold, som der maa gjøres Ende paa paa den ene eller anden Maade, naar ikke Landets Udvikling helt skal standse, og en Maade, hvorpaa det kunde ske, er den, jeg før nævnte, at den høitærede Minister stiller sig paa et bestemt Standpunkt og siger: Bedtage i dette Lovforslag, gaar jeg min Vej. Det er nemlig den Maade, hvorpaa den meget ærede Minister i Følge sin Opfattelse af Grundloven maa stille et Kabinetsspørgsmaal. Det stilles omvendt af konstitutionelt fundede Ministre. En saadan maa sige: Jeg lægger en saa stor Vægt paa det Spørgsmaal, jeg har bragt frem, at hvis det ikke bliver vedtaget, ser jeg mig desværre nødsaget til at indgive min Dimission til Hans Majestæt Kongen. Men den høitærede Minister maa sige omvendt, at hvis I ville have denne Foranstaltning gennemført, saa kan jeg ikke være med længere til at bethyre Statens Anliggender.

Finantsministeren (Estrup): Det er en Misforstaaelse af den ærede Forespørger, at jeg skulde have rettet en Opfordring til ham om at stille et Forslag til en Dagsorden. Det har jeg ikke gjort. Min Opfordring var rettet til det ærede Medlem for Manders Amtz 2den Valgkreds (Bluhme), og Begrundelsen af denne Opfordring, om man vil kalde det saaledes — snarere var det vel en Henstilling — var ikke særlig den, at jeg vilde skaffe mig Kundskab om Thingets Stilling til Sagen, men den, at det ærede Medlem derved kunde faae sine Meningsfæller til at aflægge et offentligt Vidnesbyrd om, at deres Interesse for denne Sag var i Virkeligheden, om end ikke lige saa stor som for Konverteringspørgsmaalet, saa dog til Stede i stort Maal. Det forholder sig heller ikke saaledes, at jeg har bebrejdet Udvalget i 1881, at det ikke har arbejdet. Jeg har indskrænket mig til at referere det Faktum, at Udvalget ikke afgav nogen Betænkning. Derefter har jeg føiet til, at i næste Samling blev Forslaget henvist paa Ny til et Udvalg, og dette Udvalg hørte jeg ikke det Mundste til, og at i tredje Samling blev det atter henvist til et Udvalg, men det var det saakaldte Begravelsesudvalg. Det syntes altsaa for mig, og det forekommer mig, at det maatte staa saaledes for Alle, at om der end fra først af var nogen Interesse til Stede for denne Sag i Thinget, var denne In-